

Katherine Reilly

Matchpoint

Vertaald door Saskia van Schip

DE FONTEIN

Proloog

Vandaag wordt een betere dag.

Dat blijf ik tegen mezelf zeggen als ik de zoveelste bruine envelop openmaak, het boek eruit trek dat erin zit en dat boven op de stapel op mijn bureau leg. Die wordt gestaag hoger. Bij *The Daily Journal* krijgen we elke week tientallen boeken door uitgeverijen toegezonden om ze te recenseren. Als assistent van het cultuurkatern is het mijn taak om ze allemaal uit te pakken en ze op een rijtje op een karretje te zetten. Zo kan de boekenredacteur de ruggen scannen en een keuze maken welke ze wil lezen om er een artikel over te schrijven.

Dit is helaas een van de interessantste kanten van mijn werk.

Ik klaag niet, hoor. Ik weet dat ik een bofkont ben dat ik bij een krant werk. Toen ik vorig jaar naar Londen verhuisde, had ik echt niet gedacht dat het me überhaupt zou lukken om een baan in de media in de wacht te slepen. Dus ik zou dankbaar moeten zijn dat ik hier boeken mag opstapelen en voor de thee en koffie zorg. Maar, nou ja, ik had gehoopt dat ik misschien iets meer betrokken zou raken bij de creatievere aspecten, en aangezien ik dit jaar negenen-twintig word, vraag ik me weleens af of ik niet iets beters zou moeten doen dan een baantje dat eigenlijk op instapniveau is.

Neem nou gisteren. Mijn enige echt belangrijke taak was een tafeltje boeken bij *The Ivy* voor mijn redacteur Harvey, voor een lunchafspraak vandaag. Daarna ben ik de rest van mijn kostbare tijd bezig geweest om de boeken die we die ochtend hadden ontvangen op kleur te sorteren. Vervolgens heb ik online wat quizjes zitten doen om te kijken welk hondenras het best bij mijn levensstijl past, op welk Disney-personage ik het meest lijk en welke celebrity mijn perfecte match zou zijn.

Ik heb ontdekt dat ik een Norfolk-terriër zou moeten nemen, dat ik een heleboel overeenkomsten heb met Meeko – die wasbeer uit *Pocahontas* – en dat het als ik ooit weer single ben geen kwaad kan als ik Chad Michael Murray tegen het lijf loop. Allemaal heel nuttige informatie, maar ik kan niet zeggen dat ik vanmorgen toen ik opstond bruiste van de motivatie en het idee had dat ik op een zinvolle manier iets bijdraag aan de maatschappij.

Daarom richt ik me vandaag zoveel mogelijk op positieve gedachten. Zodra ik klaar ben met deze boeken uitpakken, ga ik een lijstje maken van dingen die nuttig zijn voor mijn carrière, bijvoorbeeld dat ik The Arts Desk nog maar eens moet mailen om te checken of ze nog steeds geen vacatures voor designers hebben, of dat ik zou moeten solliciteren bij galleries en bij uitgeverijen van graphic novels. Ik mag me hier niet te veel op mijn gemak gaan voelen. Als ik met kunst wil werken, dan moet ik daar ook echt iets voor doen.

Ja, heel goed. Sterke motiverende gedachten. Het ziet er allemaal meteen al een stuk beter uit.

‘Flora, Harvey wil je even spreken.’

Ik kijk op van mijn groeiende stapel boeken en zie dat Basil, onze stagiair, naast me op zijn telefoon staat te scrollen. Hij klinkt geïrriteerd omdat hij helemaal de paar meter van zijn bureau naar dat van mij heeft moeten afleggen om die boodschap over te brengen. Basil met zijn sluike haar is de twintigjarige zoon van een van Harvey's golfmaatjes en hij is nu iets meer dan een week bij de krant om ‘werkervaring’ op te doen. Tot nu toe heeft hij alleen nog niet echt gewerkt. Hij besteedt zijn tijd grotendeels aan TikTok en aan langdurig lunchen met Harvey.

‘Bedankt, Basil,’ zeg ik opgewekt, want ik ben vastberaden om heel optimistisch te zijn.

Hij haalt zijn schouders op, sjokt terug naar zijn bureau en laat zich in zijn stoel vallen. Zijn blik blijft daarbij de hele tijd op zijn telefoon gericht. Ik draai overdreven met mijn ogen en dat wordt

opgemerkt door sportjournalist Iris, die een lay-out met iemand aan het bespreken is. Eerst voel ik me opgelaten omdat iemand zag dat ik dat achter zijn rug deed, maar als Iris samenzweerderig naar me glimlacht, een blik op Basil werpt en vervolgens ook met haar ogen draait, ben ik opgelucht en grijns terug naar haar.

Iris is een van de weinige mensen hier op de nieuwsredactie die ik kan uitstaan – voornamelijk omdat zij de enige journalist is die de moeite neemt om me op te merken. Hoewel we op verschillende afdelingen werken, hangen we toch af en toe wat rond in de keuken om koffie te zetten en te giebelen over onze saaie, pretentieuze collega's of verwaande sportberoemdheden die zij heeft geïnterviewd. We zijn ook een paar keer gaan lunchen en hoewel dat voor haar misschien niet veel voorstelt, betekende het echt heel veel voor mij. Aangezien ik hier nog niet zo lang woon, heb ik niet echt vrienden in Londen. Het is fijn om iemand te hebben met wie ik kan kletsen.

We zijn wel heel verschillend. In het begin voelde ik me een beetje geïntimideerd door Iris. Ze is zelfverzekerd, slim, bijdehand en betoverend mooi, met donker haar, fijne trekken en opvallend groene ogen. Ze is ook heel stijlvol en mondain, en altijd gekleed alsof ze een belangrijke lunchafspraak heeft bij Sexy Fish in Mayfair. Echt het type vrouw naar wie iedereen omkijkt als ze ergens binnenkomt. Ik heb daarentegen de neiging om gereserveerd en bedachtzaam te zijn, ik worstel elke dag met mijn warrige blonde krullen, heb een kleedkast met voornamelijk verbleekte T-shirts en gescheurde jeans, en ik kom meestal min of meer sluipend ergens binnen in de hoop dat niemand me opmerkt. Toch hebben we een klik. Tegenpolen trekken elkaar aan, denk ik.

Als ik bij Harveys bureau kom, schraap ik mijn keel en zeg: 'Basil zei dat je me wilde spreken.'

Zonder van zijn beeldscherm op te kijken steekt Harvey een vinger omhoog om aan te geven dat ik moet wachten tot hij klaar is met de mail die hij aan het schrijven is. Ik probeer een grijns te onderdrukken. Typisch Harvey: je roepen omdat hij je wil spreken

en je dan laten wachten. Hij vindt het heerlijk om zich belangrijk te voelen en zijn werknemers eraan te herinneren wie hier de baas is.

Harvey is een pompeuze klootzak van in de zestig die niet de cultureel redacteur van een landelijk dagblad zou moeten zijn, want hij lijkt niets over film, kunst, muziek of theater te weten. Helaas kende hij wel alle juiste mensen om deze baan te bemachtigen. Het feit dat hij een stagiair een paar meter naar de andere kant van de kamer stuurt om te zeggen dat hij me wil zien, in plaats van zelf op te staan en naar me toe te lopen, zegt alles over deze man.

‘Zo, klaar,’ zegt Harvey uiteindelijk. Hij klikt op ‘verzenden’ en draait dan zijn stoel zodat hij me kan aankijken. ‘Flora, laten we even naar een vergaderruimte gaan.’ Hij duwt zichzelf overeind. ‘Basil, geef me vijf minuutjes, dan gaan we daarna lunchen.’

‘Mooi.’ Basil knikt en scrolt door zijn Instagram. ‘Ik ben de hele dag al idioot druk.’

Ik werp een blik op de klok aan de muur. Het is halftwaalf.

We lopen naar een van de beschikbare vergaderkamers. Harvey opent de deur en gebaart dat ik naar binnen moet gaan. ‘Ga zitten,’ zegt hij. Hij laat de deur achter zich dichtvallen en kijkt uit over de nieuwsredactie. De vergaderkamers zijn eigenlijk een rij glazen hokken aan de zijkant van de redactieruimte, waar iedereen naar binnen kan kijken. Harvey strijkt even peinzend over zijn kin, steekt dan beide handen in zijn zakken en keert zich met een zucht naar mij toe. ‘Flora, ik vrees dat we je moeten laten gaan.’

Ik kijk hem verbaasd aan. ‘Ik... Pardon?’

‘Je bent vast wel op de hoogte van de trieste toestand waarin de journalistiek zich tegenwoordig bevindt,’ gaat Harvey onverstoord verder. Hij haalt zijn handen uit zijn zakken, steunt op de rugleuning van de andere stoel en buigt een beetje naar voren. ‘We zullen moeten bezuinigen. Jij bent er pas afgelopen jaar bij gekomen, en nou ja, je weet hoe dat gaat. *Last in, first out.*’

Ongelovig staar ik hem aan. ‘Zeg je nu... dat ik ben ontslagen?’ weet ik schor uit te brengen.

‘Nee, natuurlijk niet!’ Geschrokken deinst hij terug. ‘We verklaren je boventallig.’

Hete tranen prikken achter mijn ogen terwijl ik zijn woorden tot me door laat dringen. Dit is dan misschien niet de carrière van mijn dromen, maar het is wél mijn baan. Ik heb alles gedaan wat de functie vereiste. Niet te geloven dat ze van me af willen. Harvey heeft gisteren letterlijk vier uur ergens zitten lunchen en ik weet dat hij de kosten heeft gedeclareerd. Ik heb nog nooit iets gedeclareerd. Hoe kan het nou dat ik de bezuiniging ben die ze geld gaat besparen?!

Hij schraapt zijn keel en staat een beetje ongemakkelijk te schuifelen. ‘Heel vervelend allemaal, maar wel noodzakelijk. Personeelszaken zal alle details nog met je doornemen. Ik wil je persoonlijk bedanken voor je... degelijke werk van de afgelopen paar maanden. Ik weet zeker dat je succes zult hebben met wat je hierna gaat doen. Als je ooit een keer iets wilt gaan drinken, zodat ik je nog wat waardevolle pareltjes van wijsheid kan meegeven...’ Hij zwijgt en zijn ogen dwalen af naar mijn borst en weer naar boven. ‘Mijn deur staat altijd voor je open.’

O mijn god. Staat hij me nou te versieren terwijl hij me ontslaat?

‘Maar goed...’ Met een kuchje draait hij zich om zodat hij door het glas op de klok kan kijken – het is nu vier minuten over halftwaalf. ‘Ik moest maar eens naar mijn lunchafspraak. Als je nog vragen hebt, stuur je me maar een mail, dan kunnen we alles verder afhandelen. Ondertussen ga jij lekker naar Personeelszaken, zodat zij je kunnen helpen met de vervolgstappen. Sorry, moet rennen nu.’

Bij de deur aarzelt hij even, draait zich om en kijkt me aan. Hij haalt diep adem. ‘Flora,’ begint hij wat vriendelijker. Heel even denk ik dat hij misschien iets aardigs gaat zeggen. ‘Je hebt er toch wel aan gedacht om voor vandaag te reserveren bij The Ivy voor Basil en mij?’

Ik ben nog helemaal in shock, maar ik merk dat ik sta te knikken. Mijn mond is te droog om een woord te kunnen uitbrengen.

‘Uitstekend,’ zegt hij opgewekt. ‘Ik kan maar geen genoeg krijgen

van de Maleisische curry met garnalen die ze daar hebben. Echt belachelijk lekker. Moet je zeker eens proberen, als je ooit de kans krijgt.’

En met dat inspirerende laatste advies loopt hij de vergaderkamer uit.

‘Geloof me nou maar, Flora, ze krijgen er nog spijt van dat ze je laten gaan,’ zegt Iris als ik terneergeslagen de deur van mijn appartement opendoe. ‘Ik weet dat het op dit moment echt klote is, maar hou voor ogen dat je deze baan toch al nooit echt leuk hebt gevonden. Er liggen grotere en betere dingen voor je in het verschiet; ik wéét het gewoon. Zo voelt het nu misschien niet, maar dit is een goede move voor je.’

Het was heel aardig van Iris dat ze per se met me mee naar huis wilde komen nadat ik in de toiletruimte op kantoor op haar schouder had staan uithuilen. Ik was nog even doorgegaan met mijn gemjammer over mijn armzalige carrière toen we in de metro zaten van Waterloo naar Wimbledon, waar ik met Jonah samenwoon in een huurflat met één slaapkamer. Toen ik ermee instemde met hem mee te verhuizen naar Londen, had ik geen flauw idee waar we moesten gaan wonen, omdat ik die stad niet echt goed ken, maar hij bleek al te hebben gekozen voor de wijk Wimbledon. Al zijn vrienden wonen in het zuidwesten van Londen, dus dan is het ook wel logisch. Ik was echter degene die dit appartement had gevonden – zodra we Lingfield Road in liepen om de flat te bekijken, wist ik waar ik wilde wonen.

Ik neem Iris mee naar de woonkamer, waar de tv aanstaat. Jonah is zeker vergeten om die uit te zetten toen hij vanochtend de deur uit ging. Eurosport zendt de Australian Open uit. Een van de tennissers staat boos tegen de umpire te schreeuwen.

‘Kieran O’Sullivan,’ zegt Iris dromerig. Ze staat achter me over mijn schouder naar de tv te kijken.

‘Wie?’

Ze knikt naar de lange gozer met donker haar die woest naar de umpire staat te gebaren. ‘Die Ierse tennisser. Een heethoofd, en sowieso hot.’

‘O ja, ik heb weleens van hem gehoord.’

We zien hem zijn pet van zijn hoofd rukken en gefrustreerd op de grond kwakken, wat een hoop boegeroep aan het publiek ontlokt.

Iris slaat haar armen over elkaar. ‘Als hij er een beetje lekker in zit, is het interessant om hem te zien tennissen. Gepassioneerd, temperamentvol, sexy.’ Ze zucht verlangend en voegt er zachtjes aan toe: ‘Ik zou wel de hele dag naar hem kunnen kijken.’

‘Is hij in het echt ook zo’n chagrijn?’

‘Ik zou het niet weten; hij geeft nooit interviews. Vroeger wel, toen hij net begonnen was met tennis. Hij was vrij jong toen hij de finale van de Australian Open haalde en opeens dacht men dat hij met iedereen de vloer zou aanvegen bij de andere grandslamtoernooien, maar dat is nooit gebeurd. Hij is heel vaak in de halve finale en de finale gekomen, maar het is hem nooit gelukt om die grote prijzen in de wacht te slepen.’ Ze haalt haar schouders op. ‘Nu gaat hij de journalisten uit de weg, geloof ik.’

‘Misschien maar goed ook,’ merk ik op als hij een waarschuwing van de umpire krijgt.

Ik trek mijn muts, sjaal en jas uit en ga ondertussen op zoek naar de afstandsbediening. Die kan ik niet vinden en ik raak steeds gefrustreerder. Ik leg dat ding altijd op precies dezelfde plek op de glazen salontafel, maar Jonah gooit hem altijd zomaar ergens neer, ook al heb ik al ik weet niet hoe vaak gevraagd om hem dáár neer te leggen.

‘Wat een leuke woonkamer,’ zegt Iris, terwijl ik mijn vingers tussen de kussens van de bank steek. ‘Echt een mooie muurschildering.’

Ik werp een blik op de roze kersenbloesem die de hele wand rond de haard en de schoorsteenmantel bedekt. Die heb ik er zelf op geschilderd in de week dat we het appartement betrokken, om de boel een meer huiselijke en persoonlijke sfeer te geven. De inspiratie

kwam van een vergelijkbaar ontwerp dat ik in een film had gezien. Jonah bleef maar mopperen dat ik al mijn vrije tijd erin stak, want dit kon wel wachten en ik kon beter belangrijke dozen gaan uitpakken, maar daar was ik het niet mee eens. De verhuizing hiernaartoe was overweldigend en toen ik het appartement binnenliep, wilde ik me er thuis kunnen voelen.

‘Raak er maar niet te veel aan gehecht,’ mompel ik. ‘We gaan eroverheen sauzen.’

Ze fronst verbaasd haar wenkbrauwen. ‘Grapje zeker?’

‘Jonah denkt... Sorry, wij denken dat de kamer er wat smaakvoller uitziet als we alles gebroken wit schilderen.’ Eindelijk tref ik de afstandsbediening aan onder een van de sierkussentjes. ‘Hebbes!’ Ik zet de tv uit.

Dat is het moment waarop we het horen: het luide gekreun dat uit de slaapkamer komt. Een mannenstem. Jonah’s stem. Ik verstijf. Vervolgens gekreun van een vrouw. Iris verstijft ook.

‘Dat... Dat kan niet...’ fluister ik, maar ik maak mijn zin niet af omdat er een brok in mijn keel komt.

Mijn hart bonst tegen mijn ribben als ik op mijn tenen naar de slaapkamer loop. Iris komt achter me aan en als ze naast me staat, grijpt ze solidair mijn arm. De stem van de vrouw zweeft opnieuw door de deur naar buiten.

‘O ja! Jaaa, Jonah!’

Iris trekt helemaal wit weg en slaat haar hand voor haar mond. ‘Flora,’ fluistert ze tussen haar vingers door, haar ogen glanzend van medelijden.

Ik grijp de deurknop, draai hem om en duw tegen de deur, zodat die openzwaait.

Daar, op mijn bed, zit mijn buurvrouw Zoë spiernaakt schrijlings boven op Jonah. Die ligt op zijn rug met zijn handen op haar draaiende heupen.

Erst ben ik alleen maar verdoofd, alsof mijn hersenen niet helemaal snappen dat het echt is wat ik daar zie en er dus niets mee

hoeven te doen. Maar als de realiteit tot me doordringt, gaat er een vlammeende pijn door mijn hart en schiet mijn lichaam in een shock. Er komt een zacht, zwak kreetje uit mijn mond.

Jonah doet zijn hoofd omhoog en ziet ons. Paniekerig tilt hij Zoë op en duwt haar van zich af, waardoor ze van het bed kukelt en met een gillette op de grond belandt. Als het niet zo misselijkmakend was, zou het grappig zijn geweest. Het publiek van een sitcom zou helemaal in een deuk hebben gelegen bij dat stukje. Maar dit is geen fictie. Er roept niemand ‘cut’, want dit is echt. Dit gebeurt gewoon echt.

‘Flora!’ piept Jonah met zijn handen voor zijn pik geslagen. ‘Wat doe jij nou hier?’

Zijn blik schiet door de kamer en dan komt het knalrode, verbaasde hoofd van Zoë omhoog naast het bed. Ze pakt ons dekbed en wikkelt het om zich heen. Dat hadden ze zeker al eerder aan de kant gegooid.

Cut! Cut!

Mijn hoofd tolt en mijn zicht wordt wazig. Ik grijp Iris vast, maar dan begeven mijn benen het en zak ik in haar armen in elkaar.

CUT.

Eerste druk april 2025

Oorspronkelijke titel *Match Point*

Oorspronkelijke uitgever Head of Zeus, part of Bloomsbury Publishing Plc

Copyright © Katherine Reilly, 2024

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Saskia van Schip

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Sofia Miller Salazar

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 7733 0

ISBN e-book 978 90 261 7734 7

ISBN luisterboek 978 90 261 7735 4

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.